

UN NOU TĂRÂM

Coriolan Păunescu¹

NOSTALGII PE LUNĂ

Haide, nu te opri brusc
precum tramvaiul ce trece
ca o taină prin noapte
fluierând din trecut.

Sau ca o eșarfă galben-albastră
fluturând prin orașul de piatră
ce continuă să-mi fie și azi necunoscut.

Și, iată, odată și-odată
vehicolul cu o singură roată
va porni printre teii înfloriți în Copou
când luna strigă

din ce în ce mai galbenă,
și mai disperată
că niște plete blonde și negre-i
trec pe trotuar

și-i tulbură somnul ca un ecou.

---

¹ Conf.univ.dr.

INVITAȚIE CU PLOAIE¹

Ia-ți, doctore, rolul în serios –

scoate răul cu tăișul fierului magic.

Să rămână osul tânăr

și frumos

în trupul ca o creangă de vară

în care ploaia să-și facă mendrele,

de ploaie caldă, de ploaie rece,

de ploaie indiferentă și gravă.

Apoi, lasă-mă să cad sfârșit

în somnul liniștit al dimineții,

lasă-mă să cad ca un animal hăituit

pe un braț de regina nopții.

Tu n-ai habar cât sunt de sincer

când spun că mi-e frig

în sufletul meu de copil

pe care-l reneg cu gestul unui bărbat

ce știe a iubi florile și femeia –

tot ce uiți tu, doctore, când tai în trupul meu

și înjuri cu indiferență

ca un hamal în piața sufletului alb

---

¹ Se dedică doctorului Roland Covrig,

și temător de singurătate.

ALBA PROMISIUNE

Voi trece ca o săgeată încordată
prin sfera lumii văzută din zbor
țintind prin vechea lumină curată
materia unui sfânt ocean visător.

Voi fi chemat acum întru mirare
de blonde sirene și mari călăuze
cu ele să trec în valuri de mare
odihnindu-mă-n albe banchize.

Și, iată, mă strigă-n noaptea lui
un trist căpitan al corăbiei mele
și-mi spune că nava-i a nimănu
pe azimutul ce duce-nspre stele.

Nimeni aici nu ne caută-n noapte
știind că-n timp e mult prea târziu
și de astăzi eu sunt și mai departe
trăitor pe pământul trădat și pustiu.

UN NOU TĂRÂM

Scâncetul nopții s-aude pe prund,
pe lună, sub cer, mai tresare un ins.
iar drumul robilor pare că-i stins.
și caii de foc trec pe culme visând.

Se naște în văzduh un iureș nebun,
în fotoliu, Divinul pare de neclintit,
și cerul albastru-i de sfinți sprijinit
s-aud în lume urale și salve de tun.

Scânteii scot potcoavele-n caldarâm
și-ntunerice e-n râul ce curge mornit
prin spațiu planetei se învârtă grăbit,
omenirea se duce înspre noul țărâm.

Azi în suflet e o vreme albă din fum
și eu mă-ntregesc lunecând către nori
privesc înspre stele de-a pururi surori
pe calea de lapte ni se naște un drum.

GÂNDURI

Venise în palmă cu inima ei
și printre plete ochii râdeau
ca două fotografii.

Am privit-o surâzând, precum,
în geamul alb bătaile ploii -
de la un timp mai repezi
ca tunetul din ceruri.

Amândoi vedeam cum iarba
întă se culca-n urma pașilor
neștiuți în amintirea ce vine,
iar vântul cânta, cu demnitate,
sfinte litanii din fluier.

Depart, un vis anonim retrăia
a doua lui viață, ultrasolemnă,
și-n indescifrabile culori veghea

o veritabilă și veche emblemă.

PE ATLANTIC

Cred că Gulfstreamul mă ține departe
de întreaga mea Europă

și prin apa de sticlă a înaltelor trădări
îmi încălzește umbra
dungată din Atlanticul inimii.

Roza Vânturilor însă se joacă
de la Est la Nord-Vest
cu Steaua Polară din înaltul luminii.

Când și când, orca bălțată-și
prezidează suratele la întâlnirea
dintre mările de jos și cele de sus.

Alături de Neptun, sprijinit
în tridentu-i de alamă, fac semne
strămoșilor, pe Zeus rugându-l
să oprească talazurile.

În jur, cetaceele se-nțeleg din priviri,
iar noi prindem a vorbi ca într-o poveste.

Și, Newfoundland-ul șterge Vestul
de prea blânda și rătăcita-mi răcoare.

JOCURI DE VARĂ

Vine umbra din depărtare
prin griul-albastru al serii
și, ca un abur al vieții,
un cântec s-aude hoinar.
Și vin spre mine în ceruri
zburătorii limpezi ai nopții
și cri-cri câte un greier sonor
apare pe coama dealului.
Visătoare, vine o siluetă
albă de fată cu ulcioru-i
pe umăr cântând și la ureche
c-o floare galbenă, galbenă,
ruptă înadins dintr-un Soare.

O, frumoaso, frumoaso,
ce beție rece mă apucă
văzându-ți obrazul de măr
cu vechi doruri de ducă

cu o noapte luată-n răspăr.

IMPULSURI

Buruienile au străpuns cerul
și dintr-odată am căzut în genunchi.
Sub ei, piatra s-auzise trosnind,
pe când osul meu, incasabil,
fluiera în zadar anateme.

Nu se spărsese nicio celulă,
nici măcar o miime din micronul
rotunjit de gravitație, totul părea
o farsă din timpu-n care, netulburat,
fusesem sclavul imperiului
care, râzând, îmi furase lumina.

Nu-i știam ascunzișurile viclene
și-am pornit bâjbâind ca să-l caut.
Imperiul însă râdea pe-nfundate
și mă feream, instinctiv, din calea
simțirilor noastre. În clipa veșnică
l-am prins și l-am strivit între degete,
iar ochii i se rostogoleau
ca niște mărgelile albe prin iarbă.

M-am ridicat și, una câte una,
mi-am adunat lacrimile vii,
de pe ceruri
și un ins, sub pălăria lui, mare,
hohotea fără noimă.

SĂ MERGEM

Să mergem, iubito! Să mergem,

și să lăsăm un semn în fereastră.

Un cuțit vinețiu acum să alegem
pe care să-l fi ascuțit de o piatră.

Să mergem, iubito! Hai, să fugim

dintr-o sălbătică montană creastă
balaurul vremii ar vrea iar să jelim
nenorocu-adus cu steaua albastră.

Să mergem! E timpul să ne trezim

când vântul bate pe singura-i tastă
și ca de o fiară rapace să ne păzim
văzând că urlă în câmpia cea vastă.

Să plecăm. Iaca e timpul să tragem

înspre cei ce țin de o veche năpastă
cu tunul ori cu o flintă să-i spargem
lovind strategic dintr-o unică coastă.